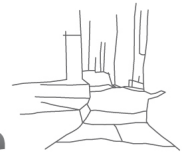

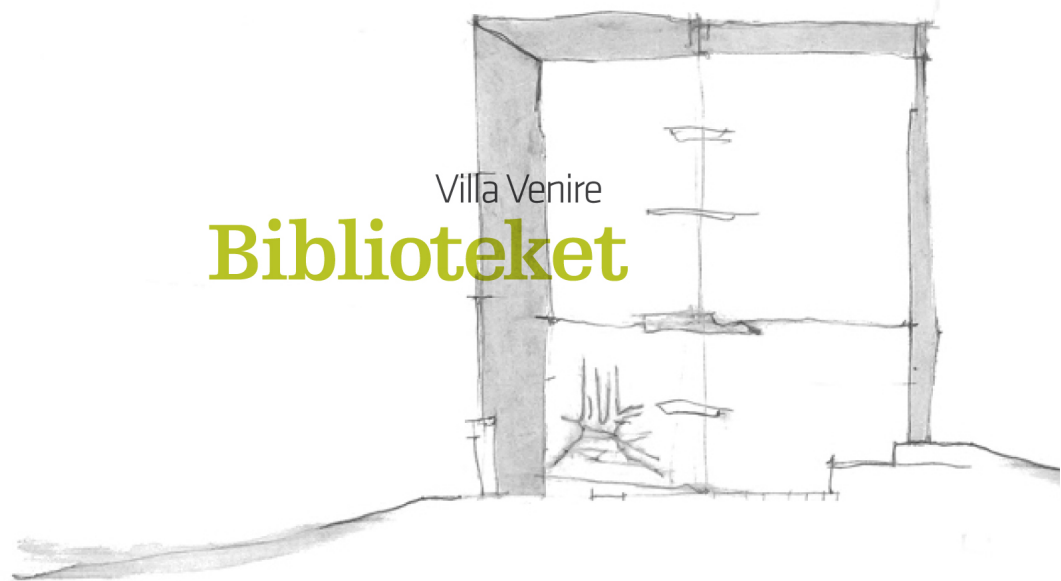
villa
Venire

Mod til at træde ved siden af

Af Frederikke Larsen, Villa Venire A/S - april 2011

Villa Venire
Biblioteket

Malene Prieske er Cand. merc. IMM med ansættelser hos Wonderful Copenhagen, Georg Jensen og Jobindex på sit CV. Efter 5 års ansættelser indenfor det område, hun gennem sin formelle uddannelse havde kvalificeret sig til, besluttede hun at blive selvstændig og oprettede sit eget konsulentfirma "Prieske". Et valg med vidtrækkende konsekvenser. Jeg har derfor sat Malene i stævne for at høre hendes betragtninger om vilje og villighed, når man bevæger sig fra det kendte ud i det helt ukendte. Jeg beder Malene huske tilbage på den tid, hvor hun besluttede at sige sin karriere op og begynde forfra på noget helt nyt som selvstændig. Hvordan kunne det lade sig gøre?

Der er forskel på rationelt at vælge at gøre "dette" og det, der sker, når man ikke kan andet. Jeg vidste tidligt, at jeg skulle noget andet end det, jeg var i gang med. Jeg ville gerne arbejde med mennesker, med samtaler, som udviklingskonsulent, som oplægsholder. Men jeg vidste ikke, hvordan det kunne blive muligt. Når jeg tænkte over det, satte jeg mange begrænsninger for mig selv. Mine forestillinger om, hvad der skulle til for at lykkes, gjorde det så godt som umuligt at forestille sig at komme i gang. Hvordan kunne jeg, der ikke havde den "rigtige" uddannelse og den "rigtige" erhvervs erfaring, blive en konsulent og samtalepartner andre kunne have tillid til? Med den tankegang vedblev det at være diffust for mig, hvad jeg skulle gøre. Det var virkelig hårdt at være i. Jeg videreuddannede mig hele tiden i den retning, jeg gerne ville kvalificere mig, men min nye viden gjorde bare bevidstheden om afstanden til dét, jeg dengang opfattede som den rette professionelle standard, blev endnu større. Mine forestillinger om hvad der skulle til for at være kompetent: at kunne lykkes, blev heldigvis udfordret af en god veninde. Hun gjorde det muligt for mig at se, at jeg allerede havde 'de rette' kvalifikationer, og at jeg blot behøvede at træffe et valg; og at dette valg ikke var andet eller mere end et valg. Da konteksten i øvrigt gjorde det realistisk muligt at begynde som selvstændig, var jeg mere end villig til at gøre det. Villig i betydningen at jeg havde modet og lysten til at gå i gang. Villigheden var der også til at aktivere en stærk vilje, i håbet om at udholdenhed og vilje til at ofre sig ville bære mig igennem. Foruden viljestyrken og villigheden har jeg mærket betydningen af motivationen. Motivationen kan have alle mulige årsager, i mit tilfælde allermest en kæmpe lyst til at være med til at udvikle andre. Men der skal mod til, og det kan svinge og svinde ind – eller helt forsvinde ind imellem. Motivationen gør det altså ikke alene. Modet kan forsvinde, og dér må planen træde ind. Da må jeg holde fast i min plan. Hvis jeg har sådan en. Det er min næste plan. At lave en plan.

I forhold til at gå ud som konsulent, dér har jeg altid en plan. Jeg forbereder mig meget, men jo mere man bliver opmærksom på, at man ikke mister noget ved at afvige fra planen, jo mindre bliver man afhængig af planen. Det er også et spørgsmål om rutine, som giver is i maven i forhold til at være perfekt. Men jeg er også opmærksom på, at rutinen kan være dræbende. Når man ved at det, man har gjort tidligere er godt nok, så holder man måske op med at gøre sit bedste. Måske handler det om, hvad man stræber efter. Hvis man har nået sit mål, har fået rutinen indenfor det man stræbte efter, så må man sætte sig nye mål. Man må hæve barren. Uanset om der er villighed eller ej. Ikke for at blive perfekt, men for at undgå rutinens bagside.

Det er vigtigt at kunne sige til sig selv, at man ikke kan være perfekt. Og en beslutning, man træffer, er heller ikke perfekt. Hvis den var det, og det f.eks. ikke lykkes for mig at

etablere mig som selvstændig konsulent, så ville jeg jo have fejlet! Så selvom jeg faktisk har mål for det perfekte, prøver jeg måske at snyde mig selv. I forhold til min indsats overfor mine kunder har jeg meget høje standarder, men i forhold til mit firma måtte jeg ændre holdning til det perfekte. Målene er ikke længere hugget i sten. Jeg kan f.eks. ikke designe den perfekte proces alene. Det afhænger af deltagernes villighed, mod, lyst. Og konteksten, om der er mulighed for ændringer, om organisationen understøtter processen. Jeg kan gøre alt, og guderne skal vide at jeg gør det, men det er begrænset, hvor meget ansvar jeg har for at en proces bliver perfekt. Så måske er det ikke at snyde sig selv, at ignorere sit eget billede af det perfekte - måske er det en bevidsthed om, at jeg ikke kan vide alt og ikke kan gøre alt.

Jeg ville ellers gerne kunne alt. Men det kan jeg ikke. Hvad er det da, der fodrer villigheden? Det er succesoplevelser, feedback fra mine kunder, hvor jeg bliver bekræftet i, at det indtil videre er det rigtige valg, jeg har truffet. Det bliver også nemmere, når der bliver bedre sammenhæng mellem det viljebærende og det, jeg er villig til. Det, jeg skal, bliver transformeret til noget, jeg er villig til.

Det handler altså ikke kun om viden eller om at kunne tage autoriteten til at kunne sige om sig selv: dette kan jeg. Det afhænger af konteksten. At jeg blev i stand til at træffe en beslutning står alligevel næsten for mig som et lykketræf. I konteksten havde jeg sikkert kunne træffe valget tidligere, men pludselig kunne jeg beslutte mig. Der kommer vel også noget med mod indover. Ikke bare villighed og vilje. Der skal være mod til at træde ved siden af, ikke som i "at fejle", men mod til at træde ved siden af i betydningen ikke at klatre op af karrierestigen, som den præsenterer sig, men i stedet at træde over i en anden bane. Forsøge sig frem. Tage sit valg seriøst, men tage lidt lettere på sig selv. Jeg er bare en, der har truffet et valg, og et nyt valg kan træffes, hvis villigheden slipper op.